

Sygn. akt II DIZ 23/21/p

UCHWAŁA

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mariusz Łodko

SSN Jarosław Sobutka

Protokolant Marta Brzezińska

z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla (...) okręgu regionalnego Katarzyny Brzezińskiej
w sprawie D.S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2021 r., 24 lutego 2021 r.,
zażalenia D. S. na uchwałę Sądu Najwyższego - Izba Dyscyplinarna

Wydział I z dnia 1 października 2020 roku, sygn. akt I DO 40/20 zezwalającą na
pociągnięcie do odpowiedzialności karnej D. S. prokuratora Prokuratury
Rejonowej w G.

- 1. zmienia zaskarżoną uchwałę w ten sposób, że odmawia wyrażenia zgody na pociągnięcie D. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. do odpowiedzialności karnej,**
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uchwałą z dnia 8 stycznia 2019 r., w sprawie o sygn. akt PK I SD (...) (PK I BP (...)), po rozpoznaniu wniosku adwokata Ł. M. – pełnomocnika K. S., odmówił zezwolenia na pociągnięcie do

odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej w G. D. S. za czyn polegający na tym, że:

1. w okresie od 20 listopada 2015 r. do 15 maja 2016 r. w D. i w innych miejscowościach znieważała pokrzywdzonego K. S., w tym poprzez środki komunikacji bezpośredniej, tj. telefon i w jego obecności, używając słów powszechnie uznawanych za wulgarne i obelżywe, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.,
2. w dniu 1 marca 2016 r. w S., ul. (...), wielokrotnie uderzała K. S. po głowie i podrapała, czym naruszyła jego nietykalność cielesną oraz czym spowodowała naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k.

Zażalenie na powyższą uchwałę wniósł K. S., zaskarżając ją w całości. W środku odwoławczym podniósł, że zgodnie z art. 135 § 14 oraz art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze w zw. z art. 438 pkt 2 – 3 kpk doszło do obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, która również miała wpływ na treść tego orzeczenia, oraz w zw. z art. 439 § 1 pkt 6 kpk, gdyż uchwała przesłana do strony i pełnomocnika jest odpisem, a nie egzemplarzem uchwały, a przesłany odpis nie zawiera podpisów Sędziów Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie uchwały i przychylenie się do wniosku z art. 135 ustawy o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora D. S.

Zażalenie na uchwałę wywiódł również pełnomocnik K. S. adwokat Ł. M., zaskarżając ją w całości. Rozstrzygnięciu temu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 135 § 5 i 6 ustawy Prawo o prokuraturze, polegającą na ich błędnej wykładni, poprzez przyjęcie, iż dowodem koniecznym do rozpoznania wniosku o pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej a zarazem ustalenia, iż zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia

przestępstwa, jest subsydiarny akt oskarżenia w sytuacji gdy z normy zawartej we wskazanych przepisach wynika, że sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. – D. S.

Uchwałą z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt I DO 17/19, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżoną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z dnia 8 stycznia 2019 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uchwałą z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt PK I SD (...), ponownie odmówił zezwolenia na pociągnięcie prokurator Prokuratury Rejonowej w G. D. S. do odpowiedzialności karnej za obydwa wskazane we wniosku czyny.

Zażalenie na uchwałę wniósł K. S. Zaskarżył uchwałę w całości, na podstawie art. 135 §§ 5 i 8 w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze w zw. z art. 438 pkt 2 – 3 k.p.k. zarzucił uchwale obrazę przepisów postępowania i błąd w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 94 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k., polegającą na przytoczeniu przez Sąd Dyscyplinarny jedynie przepisów prawa art. 17 § 1 pkt 1 i 6 k.p.k. bez przytoczenia w petitum podstawy swojego rozstrzygnięcia formalnego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k., gdyż zgodnie z art. 487 k.p.k. wniesienie aktu oskarżenia jest równoznaczne z wszczęciem postępowania prywatnoscargowego, gdyż Sąd nie wydaje odrębnego postanowienia o wszczęciu postępowania prywatnoscargowego – art. 485 k.p.k. w zw. z Działem VIII k.p.k. od art. 337 k.p.k.,

3. nieprzestrzeganie przez Sąd Dyscyplinarny wyroku Sądu Najwyższego o sygn. akt II DSI 5/19 z dnia 18 lipca 2019 r., poprzez wdrożenie procedury Niebieskiej Karty i poinformowanie sądu opiekuńczego o konieczności wszczęcia postępowania z urzędu celem wglądu w sytuację rodzinną.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie uchwały w całości i zezwolenie na pociągnięcie prokurator D. S. do odpowiedzialności karnej.

Sąd Najwyższy, uchwałą z dnia 8 września 2020 roku, sygn. akt II DO 45/20, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu w Izbie Dyscyplinarnej, w Wydziale Pierwszym. Kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Najwyższy, uchwałą z dnia 1 października 2020 roku, sygn. akt I DO 40/20, wniosek o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. D. S. uwzględnił i zezwolił na pociągnięcie prokurator D. S. do odpowiedzialności karnej za to, że:

1. „w okresie od 20 listopada 2015 r. do 15 maja 2016 r. w D. znieważała pokrzywdzonego K. S., w tym poprzez środki komunikacji bezpośredniej, tj. telefon i w jego obecności, używając słów powszechnie uznawanych za wulgarne i obelżywe, tj. o czyn z art. 216 § 1 k.k.;
2. w dniu 1 marca 2016 r. w S. przy ul. (...), wielokrotnie uderzała K. S. po głowie i podrapała, czym naruszyła jego nietykalność cielesną oraz czym spowodowała naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k.”.

Kosztami postępowania obciążony został Skarb Państwa.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego wniosła prokurator D. S., zaskarżając je w całości na swoją korzyść.

W środku odwoławczym skarżąca wniosła o „dopuszczenie dowodów z kopii dokumentów:

1. fax z dnia 4.04.2016 nadany z C. do mojego miejsca pracy, - postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia PR 3 Ds. (...) z dnia 20.11.2017 Prokuratura Rejonowa w E.,
2. postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 17.12.2018 PR 3 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w W.,
3. postanowienie w sprawie PR Ds. (...) z dnia 24.02.2020 dotyczącej 190a § 1 kk oraz art.234 kk,
4. postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 17.11.2017 roku sygn. PR3 Ds. (...),
5. postanowienie o umorzeniu śledztwa z dnia 13.09.2016 sygn. PR Ds.257. (...) Prokuratury Rejonowej w S.”

Powyższe dowody złożone zostały na okoliczność znikomej społecznej szkodliwości zachowań prokurator D. S.

Na zasadzie art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. 2019.740 j.t) w związku z art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt. 1, 2 i 3 kpk uchwale Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 roku zarzuciła:

1. „obrazę przepisów postępowania, która miała wpływy na treść orzeczenia i skutkowała błędnymi ustaleniami faktycznymi poprzez uznanie, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk i z art. 217 § 1 kk oraz ustalenie, że stopień społecznej szkodliwości czynów z art. 216 § 1 kk jest więcej niż znikomy:
1. art. 7 kpk poprzez naruszenie zasad prawidłowego rozumowania i przekroczenie przez sąd I-instancji granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

1. zaniechanie wyjaśnienia okoliczności w jakich K. S. poddaje się obdukcji, w szczególności pominięcie faktu, że w pierwszej obdukcji z dnia 2.03.2016 (wykonanej nie w dniu rzekomego pobicia a dzień po) jest jedynie jedno zadrapanie, zaś w kolejnej z dnia 4.03.2016 obrażeń jest więcej niż w pierwszej, pojawiają się także siniaki, choć zgodnie z logiką, gdyby uznać, że wszystkie te obrażenia powstały w dniu 1 marca 2016 roku, to w dniu 4 marca 2016 roku powinno ich być mniej niż w dniu 2 marca 2016 roku,
 2. błąd logiczny polegający na przyjęciu, że K. S. składając zawiadomienie w dniu 1 kwietnia 2016 roku zawiadamiał także o zdarzeniach zaistniałych po tej dacie, a więc obejmujących okres aż do 15 maja 2016 roku,
2. art. 170 § 1 kpk poprzez pominięcie złożonych przeze mnie (prokurator D. S. – SN) wniosków dowodowych, co miało wpływ treść orzeczenia i ustalenie, że istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk podczas gdy przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów pozwoliłoby ustalić, że takie zdarzenie z moim (prokurator D. S.– SN) udziałem w dniu 1 marca 2016 roku nie miało miejsca:
1. w piśmie z dnia 15 sierpnia 2019 roku składanym do przedmiotowej sprawy wniosłam (prokurator D. S. – SN) o dopuszczenie dowodu z zeznań mojego ojczyma W. G. oraz okazania mu przedkładanej dokumentacji fotograficznej przez K. S. był to jedyny świadek zdarzenia, który został przesłuchany w toku sprawy rozwodowej w dniu 21 marca 2016 roku, jednak nie był przesłuchiwany w sprawie karnej,
 2. w pisemnym oświadczeniu z dnia 17 września 2020 roku złożonym do sprawy wniosłam (prokurator D. S. – SN) o dopuszczenie dowodu między innymi z akt sprawy rozwodowej II C (...) w szczególności chodzi o odsłuchanie zapisu fonetycznego rozprawy z dnia 21 marca

2016 roku, w trakcie, której zeznawał W. G. na okoliczność zdarzenia z dnia 1 marca 2016 roku,

3. obrazę przepisów prawa materialnego art. 11 § 2 kk, art. 101 § 2 kk, art. 104 § 1 kk i art. 217 § 1 kk:
 1. art. 11 § 2 kk poprzez przyjęcie, że zachodzi rzeczywisty zbieg przepisów art. 157 § 2 kk i art. 217 § 1 kk podczas, gdy jest to zbieg pozorny, a w przedmiotowej sprawie chodzi o dwa odrębne zdarzenia - jedno z dnia 1 marca 2016 roku - nieumyślne naruszenie nietykalności z moim (prokurator D. S. – SN) udziałem oraz drugie zdarzenie, które miało miejsce między 2 a 4 marca 2016 roku - polegające na spowodowaniu obrażeń poniżej dnia 7 bez mojego (prokurator D. S. – SN) udziału,
 2. obrazę przepisu art. 217 § 1 kk w związku z art. 8 kk poprzez przyjęcie, że nieumyślne zachowanie może wyczerpywać znamiona tego typu czynu zabronionego,
 3. obrazę przepisu art. 104 § 1 kk poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie dotyczącej czynów prywatnoskargowych nastąpiło zawieszenie biegu terminu przedawnienia, choć zgodnie z treścią tego przepisu <<nie dotyczy to jednak braku wniosku albo oskarżenia prywatnego>>,
 4. obrazę przepisu art. 101 § 2 kk poprzez przyjęcie, że nie nastąpiło przedawnienia karalności czynu podczas, gdy zastosowanie w sposób właściwy przepisów art. 102 kk, art. 101 § 2 kk pozwala na ustalenie, że w momencie składania w dniu 6 kwietnia 2017 roku prywatnego aktu oskarżenia nastąpiło już przedawnienie karalności czynu”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o nie wyrażenie zgody na uchylenie immunitetu alternatywnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu I - instancji w celu ponownego rozpoznania.

Podczas posiedzenia w dniu 11 stycznia 2021 roku, Sąd Najwyższy oddalił złożone przez prokurator D. S. wnioski dowodowe w postaci:

1. faxu z dnia 4.04.2016 nadany z C. (...) do mojego miejsca pracy, - postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia PR 3 Ds. (...) z dnia 20.11.2017 Prokuratura Rejonowa w E.,
2. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 17.12.2018 PR 3 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w W.,
3. postanowienia w sprawie PR Ds. (...) z dnia 24.02.2020 dotyczącej 190a § 1 kk oraz art. 234 kk,
4. postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia 17.11.2017 roku sygn. PR3 Ds. (...),
5. postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 13.09.2016 sygn. PR Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w S.

jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wywiedzione w niniejszej sprawie okazało się w znacznej części zasadne.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że postępowanie w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora prowadzone jest w celu weryfikacji, czy *in concreto* zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Wynika to wprost z regulacji art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, stanowiącej, że sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej oraz uchwałę zezwalającą na tymczasowe aresztowanie prokuratora, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Podkreślić zatem należy, że Sąd Najwyższy w toku postępowania immunitetowego nie ocenia, czy prokurator popełnił przestępstwo, bowiem to jest zastrzeżone wyłącznie dla sądu karnego, lecz bada jedynie to czy przedstawione we wniosku o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że

dopuścił się on czynu zabronionego (zob. m.in. uchwała SN z 14 grudnia 2020 r., II DO 103/20; uchwała SN z 26.04.2019 r., I DO 8/19, LEX nr 2657504). Wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie implikuje konieczności przedstawienia przez prokuratora określonych zarzutów karnych, stwarza jednak taką możliwość i jest niezbędnym elementem procesu karnego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 r., sygn. akt I DO 25/18; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2019 r., sygn. akt I DO 30/19; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2019 r., sygn. akt I DO 31/19). W orzecznictwie zauważa się, że podczas oceny wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej „istotne znaczenie ma to, czy wersja wydarzeń przedstawiona przez prokuratora we wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest wystarczająco uprawdopodobniona. W postępowaniu karnym (przed sądem karnym) prokurator musi udowodnić wszystkie istotne okoliczności dotyczące podmiotowych i przedmiotowych znamion czynu zabronionego” (uchwała SN z 20.02.2018 r., SNO 63/17, LEX nr 2454228).

Na wstępie Sąd Najwyższy zauważa, że w niniejszej sprawie zastosował normę wynikającą z przepisu art. 436 kpk stosowanym w sposób odpowiedni. Zgodnie z tym przepisem, sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. W ocenie Sądu Najwyższego kluczowe dla wydania merytorycznego rozstrzygnięcia okazało się wytknięcie sądowi pierwszej instancji naruszenia przepisów postępowania, które w konsekwencji doprowadziły do błędów w ustaleniu stanu faktycznego. Rozpoznanie kolejnych zarzutów, zdaniem Sądu Najwyższego, jawiło się jako bezprzedmiotowe i niemające wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia drugoinstancyjnego.

Przechodząc do analizy podniesionych przez skarżącą zarzutów odwoławczych należy wskazać, że zasadne okazało się wytknięcie sądowi pierwszej instancji naruszenia art. 7 kpk. Przypomnieć na wstępie należy, że nie ulega wątpliwości, iż sąd dyscyplinarny w przypadku rozpoznania sprawy w

przedmiocie wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora ma obowiązek ocenić dowody zgodnie z wymaganiami wynikającymi z przepisów procedury karnej, to znaczy swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Uchybienia przepisów proceduralnych miały wpływ na dokonane w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne. W szczególności odnoszące się do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Niniejsza sprawa odnosi się do uchylecia immunitetu prokuratorowi. Sąd w tym postępowaniu nie ocenia, czy popełniony został czyn zabroniony, a jedynie czy występuje dostatecznie uzasadnione popełnienie przestępstwa. W orzecznictwie podnosi się, że sąd dyscyplinarny powinien ocenić czy zachowanie cechuje się większym niż znikomy ładunkiem społecznej szkodliwości (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2016 r., SNO 17/16, niepubl.; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2017 r., SNO 49/17, niepubl.). Jednolita w tym zakresie judykatura Sądu Najwyższego wprost wskazuje, że sąd dyscyplinarny jest uprawniony do oceny wynikającego z art. 1 § 2 k.k. kryterium kwalifikacyjnego przestępstwa w postaci społecznej szkodliwości czynu (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2002 r., SNO 8/02, OSNSD 2002, t. I - II, poz. 4; z dnia 13 stycznia 2003 r., SNO 53/02, LEX nr 470221; z dnia 23 czerwca 2003 r., SNO 41/03, LEX nr 568959; z dnia 27 czerwca 2003 r., SNO 19/02, LEX nr 470211; z dnia 8 maja 2007 r., SNO 21/07, LEX nr 471796; z dnia 27 stycznia 2009 r., SNO 95/08, LEX nr 737393; z dnia 10 maja 2012 r., SNO 19/12, LEX nr 1228694; z dnia 10 stycznia 2013 r., SNO 51/12; LEX nr 1297722; z dnia 9 października 2013 r., SNO 20/13, LEX nr 1388528, uchwała SN z 18.07.2016 r., SNO 29/16, LEX nr 2087128). Oczywiście, nie można pominąć, że w postępowaniu immunitetowym ocena ta ogranicza się do kategorii uprawdopodobnienia stopnia społecznej szkodliwości.

Reasumując, stwierdzić należy, że zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej może nastąpić jedynie w sytuacji, gdy zebrane dowody dostatecznie uprawdopodobniają popełnienie przestępstwa o wyższym niż znikomy ładunku społecznej szkodliwości.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszego stanu faktycznego Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że zachowanie prokurator D. S. cechuje wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie pozwolił na przyjęcie, że *ad casum*, powinno dojść do uchylenia immunitetu prokuratorskiego. Sąd Najwyższy zauważa przy tym, biorąc pod uwagę przede wszystkim, przedstawione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dokumenty, że złożony przez K. S. wniosek o uchylenie immunitetu prokurator D. S. może stanowić próbę wywierania negatywnego wpływu na prokurator D. S. i tym samym, jako taki, nie może być uzasadnieniem dla uchylenia immunitetu. Co więcej, okoliczności analizowanego w niniejszej sprawie przypadku, a także szereg wątpliwości z tym związanych, przede wszystkim odnoszących się do zakresu obrażeń, przebiegu zdarzenia i związanych z tym motywacji i zamiaru prokurator D. S. utwierdziły Sąd Najwyższy w przekonaniu, że niezasadne byłoby wyrażenie zgody na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy uchwalił jak na wstępie.